

TEATRE

Àlex Rigola torna a la caixa

El Teatre Lliure estrena 'Hedda Gabler' amb Nausicaa Bonnín, Pol López i Joan Solé

NÚRIA JUANICO LLUMÀ
BARCELONA

Com som les persones? Es pot ser més feliç, quan ets feliç? Com ens divertim? S'ho pregunten els personatges de *Hedda Gabler*, d'Henrik Ibsen, però també els intèrprets Nausicaa Bonnín, Miranda Gas, Pol López, Marc Rodríguez i Joan Solé. El director escènic Àlex Rigola els ha col·locat dins una caixa de fusta molt similar a la d'espectacles anteriors com el monòleg *Who is me. Pasolini* (2016) i *Vània* (2017), recuperant així un format i una manera d'entendre el teatre que posa tot el pes del muntatge en la interpretació. La caixa de fusta fa nou metres d'ample per set de profunditat i, a dins, hi ha lloc per a 80 espectadors i els intèrprets, que actuen vestits de carrer i amb l'*attrezzo* mínim –una pistola, un full de paper, una llibreta negra–. Ara està instal·lada al Teatre Lliure de Gràcia, on aquesta particular versió de *Hedda Gabler* es representarà del 29 de desembre al 29 de gener. Les entrades ja estan exhaurides.

Després de muntatges estrenats els últims anys com *23-F. Anatomia d'un instant* (2021) i *Ofèlia* (2021), Rigola deixa enrere els espais grans, les projeccions i l'escenografia per tornar a un mètode teatral que busca "l'essència de la interpretació", diu el director. "Venim d'una tradició teatral en què molts textos et diuen què has de sentir. Aquí, a *Hedda Gabler*, qualsevol actor es pot tren-

car en qualsevol moment. Les emocions no han d'estar preestablertes, surten les que surten", explica Rigola, que ha construït un decàleg amb les normes a seguir per part dels intèrprets. El director, que vol publicar-lo sota el títol de *Decàleg per a la*

veritat escènica, concep el mètode com un joc en què els actors es diuen pel seu nom real i "han d'estar vius, no representant".

Per als intèrprets, el repte és majúscul. "La divisió entre què és personatge i què és actor es difumina.

**Joan Solé i
Nausicaa
Bonnín a
Hedda Gabler.**

SÍLVIA POCH / TEATRE
LLIURE

Té a veure amb fer-se present i amb dubtar de l'abisme identitari", diu Joan Solé. "És molt difícil perquè s'amplifica tot, i si desafines es fa molt evident", assenyala Miranda Gas. Pol López diu que l'experiència s'acosta més a la interpretació cinematogràfica i destaca que el text està molt depurat, de manera que "en els silencis s'ha d'evocar de contingut: antecedents, històries, vincles".

Desubicació i incertesa el 2022

La *Hedda Gabler* de Rigola connecta amb el present per la sensació d'incertesa i de desubicació de la protagonista. El director ha exclòs la part de l'obra sobre la procedència benestant de la Hedda, però n'ha mantingut les preocupacions per una vida tediosa que no se sent seva i el fet que estigui atrapada en una relació que no la convenç. "Hi ha alguna cosa d'aquests personatges que enllaça amb avui, en què seguim vivint en un moment incòmode i no sabem on situar-nos. La nostra societat està molt desubicada. Està en fase de canvi i no sabem quant durarà", diu Rigola.

Després d'estrenar-se al Lliure, l'espectacle farà gira per Catalunya. Més endavant també voltarà per l'estat espanyol, on es representarà en castellà, i a la tardor arribarà al Centro Dramático Nacional (CDN), on farà temporada. La intenció de la companyia és tornar a representar-lo a Barcelona, però encara estan pendents de trobar un forat al calendari de tots. —